

Rita König

Lähes eliniän

Luku 9: Konsertti

Vaalea, äärimmäisen viehättävä viulisti kiinnitti ensimmäiseksi Paulin huomion. Nainen istui aivan hänen katseensa suuntaisesti. Paul huomasi tuijottavansa pitkään nuoren naisen kaunismuotoisia kasvoja, kun Birgit huokasi hiljaa. Väliajalla Paul haki itselleen oluen ja Birgitille lasin viiniä. Tämä keskusteli naisen kanssa, jonka Paul tunsu vain ulkonäöltä. Hän istuutui vaieten paikalleen.

Viimeistä kappaletta varten nainen istuutui sellon ääreen, hänen viereensä asettautui nuorukainen viuluineen. Heti, kun mies alkoi soittaa, liikkui hän pehmeästi soittimensa kanssa kuin kosiskelisi naista. Paulista tuntui kuin hän olisi siirtynyt elokuvaan, edessä eivät esiintyneet kaksi muusikkoa taustallaan piano ja ennen kaikkea koko orkesteri, vaan hän ja Birgit. Hän ei tiennyt, miksi. Hän ei osannut soittaa edes huilua, puhumattakaan noin monimutkaisesta kielisoittimesta, mutta hän ei kyennyt lopettamaan filmiä. Jokainen nuotti, jokainen liike toi elokuvaan lisämetrin. Birgit (tai sittenkin selloa soittava nainen?) oli se, joka antoi tahdin, vaikkakin puhtaiden, korkeiden viulun sointien olisi pitänyt määrätä kaikesta. Mutta ei, täällä määräsi sello, sen sointi kuulosti haasteelta, eikä Paul (tai sittenkin viulisti?) aikaillut sen hyväksymistä, antoi viulun vinkua, kuin kyseessä olisi hänen elämänsä. Kun keskiosa alkoi ja orkesterin jouset soittivat rauhallista melodiaa, vajosi Paul uupuneena tuoliinsa. Hänen reitensä vapisivat. Hän katsahti lyhyesti Birgitiä, joka piti silmiään kiinni, ja jonka kasvoilla lepäsi rauha, jollaista hän ei itse kyennyt löytämään ja pelkäsi, ettei voisi enää koskaan löytää. Hän hikoili, mutta ei uskaltanut liikahtaa tuolillaan siitä pelosta, että tuoli kitisee ja natisee. Hän yritti ojentaa jalkojaan edessä istujan tuolin alle, kun esitys alkoi uudelleen. Hän muisti epämääräisesti musiikkituntinsa; siellä oli aina kolme osaa ja kolmannessa kumisivat vielä patarummut kovaa – niin ei kuitenkaan tapahtunut tällä näyttämöllä. Taas edessä alkoi eräänlainen spartakiadi, pianisti tuntui hänestä pieneltä lapselta, joka koettaa soittaa mukana, toistaa teeman, aivan, juuri siksi sitä kutsuttiin, nyt hän muisti sen taas, mutta se, mitä edessä tapahtui, koski vain häntä, häntä ja Birgitiä, eikä vieläkään ollut mitään päätetty, vai toivoiko hän vain sitä? Taas sello kuului paljon selvemmin kuin pieni viulu,

suuri instrumentti soitti edellä, pienempi jäljitteli. Pieni nainen istui sellon ääressä ja nuori mies viuluineen seisoi hänen vieressään, katsoi naista, kaihoisesti, vai kuvitteliko Paul tämän? Nyt, kyllä! Viulu porhalsi eteenpäin, se määräsi, vihdoinkin, Paul ojentautui hieman, ja nyt sello ryntäsi esiin, soitto kiihtyi kuin kilpailun loppukirissä, mutta minähän en osaa juosta, ajatteli Paul, ja niin hän oli hävinnyt (vai sittenkin viulu?), muusikko kumartui juhlallisesti, nuori nainen hymyili, voitonvarmasti. Toiset soittajat käänsivät Paulin huomion hetkeksi näppäilemällä soitintensa yksittäisiä kieliä, mutta sitten sello rynnisti mukaan ja pyyhki pois kaiken aiemmin tapahtuneen, niin näyttämöltä kuin Paulin mielestä, niin että loppusoinnin jälkeen Paul istui kuin halvaantuneena ja alkoi taputtaa vasta, kun Birgit tönäisi häntä. Peili, ei, irvikuva, hänhän ei soittanut mitään instrumenttia kuten ei Birgitkään. Hän ei halunnut lähteä mihinkään, ei, tänään ei edes viinilasilliselle jonkun luo, kotiin, vain kotiin. Paulia vilutti, vaikka oli leuto myöhäiskesän ilta. He olivat tuskin tulleet kotiin, kun Paul raastoi Birgitin sänkyyn ja otti hänet, näin tämä ei vielä koskaan ollut tehnyt, Birgit oli liian hämmästynyt, voidakseen reagoida, Paul tuli nopeasti, liian nopeasti, hän unohti kaiken muun.

Birgit makasi vielä kauan valveilla. Niin rajusti he eivät olleet rakastelleet pitkään aikaan, eivät myöskään niin nopeasti, mutta hän tunsu olonsa hyväksi, kuulosteli Paulin kuorsausta ja nousi vasta minuutteja myöhemmin ylös mennäkseen katsomaan Markusta, joka nukkui käpertyneenä sängyssään, hänkin kuorsasi, vain oktaavia korkeammin kuin Paul. Birgit oli huomannut, kuinka Paul jumaloi vaaleaa viulistia, mutta tämä oli satunnaisesti reagoinut hänen hiljaiseen huokaukseensa ja kääntynyt taas hänen puoleensa. Niin, Paul oli hyvä mies, niin, hän ei tarvinnut äitinsä vakuutteluja tajutakseen, että mies antoi hänelle vapautta ja teki aina kaiken hänen puolestaan. Vahinko vain, ettei tämä ymmärtänyt häntä oikein, ei enää, tai tuskin koskaan, sitä hän ei itsekään tiennyt. ”Rakkaus – mitä se onkaan hyvää elämää vasten?”, niin hän oli sen oppinut, toki, hänellä meni hyvin Paulin kanssa. Hän nousi hiljaa ylös, hiipi keittiöön ja joi Markukselta jääneen teen lopun. Hän palasi makuuhuoneeseen ja nukahti jossakin vaiheessa.